

Ozren Lukić - Luka

Priča o prijateljstvu i speleologiji

Svjetlan Hudec Lima

Reći nešto o Lukinom životu i pogibiji zapravo znači filozofski rješavati egzistencijalna pitanja života, smrti, smisla, igre sudbine, slučaja... Otvara se tu cijeli niz općih pitanja na koja jednostavno nema dobrog odgovora. U filozofskim raspravama o evoluciji, uz prirodnu

selekciju, ponekad se spominje i slučajnost kao evolutivni faktor važan za napredak i opstanak vrste. Ovdje se radi upravo o tome: o besmislenom slučaju.

Netko je napisao svojedobno da smo mi u Domovinskom ratu izgubili najbolje, a neprijatelji najgore ljude... i ima nešto u tome, ako se u taj kontekst stavi Luka. U vrijeme pogibije na Velebitu bio je speleolog u punoj životnoj snazi. Bio je dijete Željezničara gdje je naučio prve stvari kao mršavi šesnaestogodišnjak, gimnazijalac. Kasnije je, friško nakon faksa, imao obilje energije za speleologiju. Pisao je članke, crtao, organizirao, vodio speleološki odsjek, utonuo u sređivanje arhive, lunjao po Crnopcu u potrazi za dubokim jamama s lokalnim vodičima. Ono po čemu ga pamtimo i po čemu je ostavio najdublji trag, je upravo njegov rad na Crnopcu. Luka je organizirao vikend-rekognosciranja i izlete te ustvari otvorio Crnopac za speleologe. Prvi je od špiljara došao na otvor, spuštao se i istraživao Burinku i Munižabu.

No, nije on tamo došao slučajno. Ni pod razno – upotrijebio je predznanje koje je uhvatio već na prvim godinama studija geologije. Bio je spoj energičnog speleologa punog volje (koji s prekomjerno natovarenim ruksakom lunja bespućima), strpljivog crtača nacrti i zapisničara. S jednakom voljom tražio je jame po pustopoljinama i šumama, zabijao spitove, postavljao jame, crtao i kod kuće tuširao nacрте, sređivao terenske bilješke i arhivu.

Koliko je imao volje, ilustrirat ću epizodom u Maloj Kicljevoj jami kod Skrada. Mala Kicljeva jama je aktivan ponor pa smo u ranijim istraživanjima napravili opsežne radove na površini kako bismo skrenuli vodu. To je bila prava ekspedicija

*Ozren Lukić na speleološkom istraživanju
Autor: Mladen Kuhta*

Ozren Lukić
Autor: Boris Krstinić

Ozren Lukić - Luka

Ozren Lukić, diplomirani inženjer geologije, bio je omiljeni pročelnik Željezničara i veliki zaljubljenik u prirodu i speleologiju. Prije 25 godina, kao dobrovoljac i časnik Planinske satnije "Velebit", poginuo je braneći svoju domovinu 14. srpnja 1992. U čast ovom vrsnom speleologu, najdublja jama u Hrvatskoj nosi njegovo ime – Lukina jama (op.ur.).

s pred-akcijama, pripremama, planiranjem aktivnosti i ljudi. Na kraju, nakon više mjeseci, uspjeli smo istražiti Malu te je spojili s Velikom Kicljevom jamom. Iako su ta istraživanja uglavnom bila završena, Luka, koji je u Željezničar došao generaciju kasnije, odlučio je isprobati što to konkretno znači spuštati se i penjati kroz slap od 80 m i zašto se u stvari toliko kompliciralo s istraživanjem. Htio je to saznati sam na svojoj koži. I tako je, zajedno s Mladenom Kuhtom, uzeo užad i odlučio se spustiti i popeti kroz taj veliki slap. Dečki su se smočili do kože, ali izašli su van bogatiji za jedno ne baš previše ugodno iskustvo.

Nekad smo nakon završetka speleološke škole imali običaj napraviti još nekoliko vrijednijih izleta, posjeta značajnijim speleološkim objektima s odabranim, netom završenim školarcima. To je služilo kao neka nagrada, ali i da se nastavi speleo-školovanje u jednoj slobodnijoj formi. Tako sam vodio jednu manju grupu koju su sačinjavali Luka, njegov tada najbolji srednjoškolski i speleo-friend Medo (Trpimir Kujundžić) i jedna mlada Nataša (Klasinc). Vodio sam ih u Rokinu bezdanu kod Jezerana, što bi došlo kao dio opće speleokulture. Ako zanemarimo tehničke stvari (spust u jamu od cca 100 m s čovječjim ribicama i jakim podzemnim vodenim tokom) izlet je obilježila pjesma koju smo tada ispjevali uz otvor grotla.

Dohvatio sam gitaru, i zapravo se radilo o blues standardu i improvizaciji teksta s tada, na terenu, na livadi, smišljenim refrenom: "Rok, rok rokača, Rokina bezdana..." orila se pjesma dok smo smišljali stihove o bezdanima, slapovima, sigama i podzemnim tokovima. Bilo je to vrijeme radosti stvaranja, puštanje mašte da pase po tratinama, cvjetnim poljima i zimzelenim šumarcima. Taj Lukin osmijeh, to otkrivanje humora i opuštene strasti života u istraživanju zakutaka prirode, duboko su mi se urezali u memoriju. Speleologija nisu samo špilje i jame, spitovi i užad, mjerna vrpca, profili i tlocrti, zavjese, helektiti i čovječja ribica, speleologija je jedna radost druženja s prijateljima u otkrivanju čudesa planete Zemlje... i u svemu tome je Luka odigrao do jaja.